

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemani velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemani, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna peti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 11.

V Ljubljani, v četrtek 15. januarija 1891.

Letnik XIX.

Le previdno!

V torek so se v vnanjem ministerstvu zopet pričele obravnave o trgovinski pogodbi med Avstrijo in Nemčijo. Mi smo vedno sumljivi, kadar se vrše kake obravnave s severozapadnim našim sosedom. Ne bi opozarjali na previdnost, ko bi imeli kaj upanja, da ne bode Avstrija plačala računa za Prusijo. Ker pa naši nemški liberalci v svojih listih na dolgo in široko razpravljajo to vprašanje ter priporočajo pogodbo, postali smo še nezaupnejši.

Ni še natančno znana podlaga, na kateri se vrše omenjene obravnave; ako resnico pišejo nekateri listi, bode Avstrija nekoliko znižala carino od industrijskih izdelkov, Nemčija pa olajšala uvažanje poljskih pridelkov in živine. Previdnost pri teh obravnavah je v vsakem oziru potrebna, ker blagor milijonov poljedelcev in obrtnikov je odvisen od dogovorjene pogodbe z drugo državo.

Kakor znano, pošilja Nemčija na trg največ izdelke industrijske in obrtniške, kateri se ponujajo kupcem; Avstrija pa v prvi vrsti naravne pridelke, po katerih kupci povprašujejo. Torej Nemčija pri sedanjih obravnavah išče za-se dobička, hotéč namreč znižati carino in tako tudi ceno avstrijskih pridelkov. Če pa nasprotno Avstrija zniža carino od industrijskih izdelkov, je to za Nemčijo drugi dobiček. V prvem slučaju dobi Nemčija cenejša živila, v drugem pa so njenim tovarniškim izdelkom vrata na stežaj odprta v Avstrijo, in tako bode trpela znatno škodo naša domača industrija. Iz tega je razvidno, da tema in svetloba te pogodbe niste in ne bode enako razdeljeni za obe stranki. Zato naj bi Avstrija ne dala koncesije sploh za dogotovljene izdelke, ker naša industrija more že na mnogih trgih tekmovali z nemško, temveč k več-

jemu za tako blago, ki potrebuje še obdelovanja, da je tako tudi v prometu nekako ravnotežje, kar zahteva narava trgovine. Vzemimo konkreten slučaj. Nemčija dobiva ovčjo volno iz Avstrije, mi pa volnene izdelke iz Nemčije; za 100 met. stotov volne dobi Avstrija 200 gld., a za 100 met. stotov volnenih izdelkov plača okroglih 600 gld., in tako torej doplača 400 gld. za tuje delo in troške, kar gotovo ni ugodno za našo industrijo.

Čujmo, kaj piše prvi gospodarski strokovni list „Wiener Landwirthschaftliche Zeitung“ v svoji prvi letošnji številki:

„Avstrija in Nemčija se imenujete tesni zaveznici. Vršé se obiski obeh vladarjev in sicer si državi izražate prijateljstvo. Toda na gospodarskem polju nam je Nemčija, ki nam je vsilila največje žrtve za armado, huda nasprotnica. Ali more to dalje trajati? Ali more Nemčija od nas zahtevati največje žrtve, nasprotno pa nam škoditi s carinsko politiko, kakor najhujšemu sovražniku?“

Mož, ki je Nemčiji pridobil slavo in veljavo, ki pa je tudi najhujši sovražnik Avstrije, nima več v roki krmila nemške države. On je v Nemčiji vpeljal uvozno carino, ki je skoraj onemogočila izvažanje avstrijskih pridelkov, ter izumil vsemogoče ovire uvažanju in prevažanju avstrijske živine, češ, da mora zabraniti živinsko kugo. Naša meja proti Nemčiji je tako rekoč zaprta pšenici, rži, ječmenu, koruzi itd., vinu, lesu, živini, na drugi strani pa naše dežele Rusija in Rumunija poplavlja s pšenico, ržo in koruzo! Ali smé to dalje trajati? Ali moramo izkrvaveti z oboroževanjem za koristi Nemčije, ne da bi nam zvezna država pokazala najmanjšo naklonjenost na gospodarskem polju?“

To je žalostna resnica, kar piše imenovani list. Ali pa bode boljše v prihodnje?

Iz Hrvatske.

(Izviren dopis.)

Ko je bila pri poslednjih volitvah v naš sabor opozicija popolnoma premagana, mislili smo, da se boste vsled tega poraza obe stranki, namreč neodvisna in stranka prava ali Starčevićeva zedinili ter se zajedno proti sedanji večini v saboru borili. Ali do tega žalibože še dandanes ni prišlo. Kar bi bila pri vsakem drugem politično - izobraženem narodu naravna posledica dogodjajev, v takem slučaju namreč ali združenje ali pa vsaj složno delovanje obeh strank, zgodilo se je pri nas ravno narobe. Vsaka stranka je delala za-se, ali seveda neuspešno ter na korist vladini stranki. Stranka prava se tako svojeglavno drži svojega programa, da ne bi pičice popustiti hotela. Deloma to njeno stanovitnost odobravamo, čeravno ta njena izključivost v sedanjih razmerah ne more narodu nič koristiti. Vendar pa moremo reči, da ima stranka jasen program, ki je seveda za zdaj neizpeljiv. Neodvisna stranka se drži nagodbe ter hoče, da se le-ta kot taka tudi po pravici vrši, česar pa menda ne bo dočakala, kajti nagodba se bode vršila, kakor bode hotel jači zaveznik. Vrh tega pa je stranka tudi še tega mnenja, da bi se morala Hrvatska v finacijskem oziru osloboditi Ogrske. Ravno to pa je najvažnejše vprašanje in stranka prava ima prav, da ni priznala nikdar nagodbe, kajti ravno po omenjeni nagodbi je Hrvatska izgubila samostalne financije ali tako rekoč vse, ker drugi z dohodki Hrvatske upravljajo in ne sami Hrvati.

V najnovjšem času, ko je domoljubje mnogih hrvatskih veljakov po žalostnih prizorih v hrvatskem saboru in drugih pojavih v našem javnem življenju tako rekoč na nečuden način zasramovano, probudila se je zopet misel o nekem zedinjenju obeh opozicijskih strank. Neodvisna stranka je izbrala tri

LISTEK.

Revolucionarjeva poroka.

Spisal Peter Kopal, prevel Vác. F—r.

Dné 29. grudna je bilo ravno sto let, ko je bil v pariški cerkvi sv. Sulpicija po cerkvenem obredu poročen eden izmed najbolj divjih revolucionarjev in časnikarjev, Kamil Desmoulin, imenovan: sv. Bernard francoske prekucije. On je namreč s svojo ognjevitno besedo francoski narod, posebno pa pariško drupal v boj gnal zoper altar in prestol.

Zadnji dnevi leta 1790 v Parizu so bili jako viharni. Ni se sicer še kri prelivala po ulicah, ni še prišlo do tega, da bi prijatelje kraljeve obešali po pariških svetilnicah, a ni bilo daleč do tega. V narodnem zboru so ravno določili pod ogromnim vplivom galerije in druhali, da mora francoska duhovščina prisegati na civilno ustavo, katera prisega je bila nemudoma odložena na dan 4. januarija 1791.

O tisti konstitucijski prisegi je pravil neki župnik z dežele jako nazorno svojim ovčicam: Po mnenji parlamenta sv. maša ni več poglobitna stvar božje službe. Ne zato, ker imam na sebi talar, roket in ornat, smem maševati in vam sv. odvezo deliti, marveč katerikoli potepuh more k vam priti, obleči se kakor jaz in izvrševati sv. obrede. Sevéda bi ne imeli po naši veri nobene veljavnosti. Ako bi se

vaš hlapec oblekel v suknjo svojega gospodarja in začel ukazovati drugi družini, naredil bi goljufo. Ravno tako bi bilo z duhovnikom, katerega bi vam poslal narodni zbor, da bi izvrševal sv. obrede.

Takrat je ves Pariz pričakoval: ali bodo duhovniki prisegali ali ne? Mnenje je bilo različno. Mlajša duhovščina — po spričevanju zgodovinarjev — nekoliko naklonjena načelom prekucije, zdela se je biti voljna in sicer zaradi tega, ker so tudi štirje škotlje ali iz strahu ali iz častiljivosti 4. januarija prisegli. Ni se šlo pri tem tako za duhovnike, kakor za vernike. Ljudstvo na ulicah se je očitno razgovarjalo o tem: ali bo krst veljaven, ki ga deli duhovnik, kateri je prisegal? Matere ravno pred predpustom so se vpraševale, ali bode poroka, blagoslovljena od duhovnika, ki je prisegal, veljavna, ali bode nerazvezljiva, ali ne bo moja hči-nevesta samo priležnica svojega moža?

Ravno zaradi porok je nastalo veliko vznemirjenje med spolom, ki nosi priimek krasen.

„Jaz za ves svet ne bi pustila poročiti hčer od duhovnika, ki je prisegal“, — zatrjevale so matere očitno.

In v tem času so bile oči tisočernih obrnena na poroko divjega Kamila Desmoulina, katerega kočija se je 29. grudna 1790 ustavila pred stanoviščem neveste: Lucilije Duplessis, iz katere je izstopil najprej ženin in za njim priče: Robespierre starejši in Brissot, oba strastna republikanca. V

sprednji sobi sta ja že čakali priči nevestini: Sillery in znani Petion, ki se je obnašal kot pravi izdajalec rodovine kraljeve. Nevestini stariši so sprejeli goste pristréno in so prosili, naj malo potrpijo, da se bode nevesta kmalu napravila. Komaj so se gostje usedli, povabila je bodoča gospa tašča ženina v stransko sobo in ga je vprašala:

„Ali imate z župnikom vse vrvnato?“

„Mislim, da imam“, odgovarjal je Desmoulin, „župnik si ne bode upal postaviti se zoper mene očitno.“

„Ali veste za gotovo?“

„Izročil sem celo stvar narodnemu zboru, in celó Mirabeau mi je dal svoje priporočilo in to mislim, da zadostuje.“

„Če se je Mirabeau tega prijel, potem sem zadovoljna. Je-li res, da se Mirabeau naklanja na kraljevo stran?“

„Tako se govori.“

„Potem si gotovo tudi naš župnik ne bode upal zahtevati od vas — — —“

V tem so se nasprotna vrata odprla in na njih se je pokazala nevesta v vsi svoji lepoti in lišpu.

Ženin je priskočil in je jej roko poljubil.

„Prosim te, draga mati, materinega blagoslova.“

Pri teh besedah je pokleknila z ženinom pred materjo. Istega blagoslova sta si izprosila tudi od očeta.

zaupne može, ki naj bi se s stranko prava dogovarjali, ne da se zedinijo, kakor je bilo napačno po časopisih razglašeno, nego da složno po dogovoru v bodoče postopajo. Dogovori še niso dovršeni in bode li prišlo sploh do sporazuma, je dokaj dvojbeno, kajti „Hrvatska“, glasilo stranke prava, se je v tej zadevi prav slabo izrazila, da namreč njena stranka ne sklepa kompromisov za nekoliko let, ter je pri tej priložnosti še ogrdila neke odlične člane neodvisne stranke. To je seveda žalosten pojav, ali pri tem listu ni nenavaden, kajti večkrat res tako surovo piše, da je kar odveč. Mi sploh ne pojмимо Hrvatov, kako je to mogoče, da svoje najodličnejše može morejo tako grditi, kakor n. pr. Strossmajerja. Kaj takega pri nobenem drugem narodu ne najdemo. To je gotovo skrajna pokvarjenost. Da se stranke prepirajo in njihovi voditelji napadajo v mejah pristojnosti, to se dogaja povsodi, ali da se može, ki so nad strankami, pa vrh tega še pravi dobrotniki naroda, javno grdijo, to je samo pri podkupljenih ali pa pokvarjenih ljudeh mogoče. Vsi domoljubni Hrvati so dolžni, da se vzprotivijo takemu nedostojnemu početju. Najpoprej je treba, da se obe stranki složite in sporazumite v tem, da boste branili vse, kar je narodnega. V tem se je treba najpoprej zediniti. Če se stranki borite za narod, mora jima biti narodna stvar sveta. To bi si morala zapamtiti „Hrvatska“ na vsak način ter prenehati napadati odlične hrvatske domoljube, ki ne pripadajo njenemu taboru. Razven tega pa se je, kakor sem že poprej omenil, tudi neodvisna narodna stranka začela boriti za hrvatsko državno pravo, saj dobro uvideva, da bo glasovita nagodba kmalu popolnoma zginila, kajti Magjari so jo že do dobrega oklestili, seveda v svojo korist.

Važna točka je tudi jezik hrvatski, za kateri se morajo vsi Hrvati brez razlike zavzeti, da ga ne bodo počasi Magjari iztisnili popolnoma iz skupnih uradov. V tej borbi se morete obe stranki zediniti na korist hrvatskemu narodu, kajti ravno po nagodbi moral bi biti jezik hrvatski po vseh uradih Hrvatske in Slavonije edino veljaven. Da se morajo zediniti s Hrvatsko vsi od nje odtrgani deli, namreč Reka in Dalmacija, tudi v tem ste obe opoziciji složni ter boste zedinjeni gotovo več dosegli, nego razdeljeni. Hrvati so del Slovanstva in v Slovanstvu so oni jaki, to vedó dobro vsi Hrvati. Vladina stranka se zavoljo tega trudi, da raztrga vse zveze, ki vežejo Hrvate z ostalimi Slovani v naši monarhiji, češ, Hrvati so samo Hrvati, oni nimajo s Slovani nič opraviti, pač pa z Magjari. V tej točki se morate obe opoziciji zediniti ter vzajemnost slovensko gojiti složno, kar ste dozdej vsaka za-se delali. To vzajemnost moramo gojiti še posebno radi Hrvatov v Istri in sosedni Bosni in Hercegovini. Obe opoziciji ste zavzeti za pravo, slobodo in ravnopravnost, pa ker ravno to troje sedanja saborska večina nemilosrdno gazi, prepričani ste obe stranki, da sedanja narodna stranka nima srca za narod, pa da jo je treba nadomestiti z drugo v istini domoljubno stranko. V vseh teh točkah se morete obe

stranki prav lahko sporazumeti in zediniti, pa pri vsem tem se vedno še svojega programa držati. Kadar bodo omenjene točke spolnjene v smislu obeh strank, potem bode zedinjenje obeh le še vprašanje časa. Skrajni čas je, da se v tem pogledu zares nekaj stori. Pri dogovarjanju naj bode slovansko stališče merodavno, saj se morajo tudi Hrvati boriti proti sovražnikom Slovanstva ravno tako, kakor Slovenci in Čehi. Če bomo Slovani v tem pogledu složni, potem čaka nas lepša bodočnost. Tedaj borba pod zastavo avstrijskega Slovanstva naj bode naše geslo!

Politični pregled.

V Ljubljani, 15. januarija.

Notranje dežele.

Volitev na Češkem — izraz javnega mnenja. V torek je bila dopolnilna volitev za kmetski okraj Hotiebojski na Češkem. Prej je zastopal okraj Staročeh. Pri zadnji volitvi pa je dobil mladočeški kandidat okroglih 100 glasov, staročehski komaj 15. Ta izid volitve jasno kaže, kakšno javno mnenje še vedno prevladuje na Češkem; z agitacijami proti češko-nemški spravi Mladočehi še vedno prevladujejo v javnosti in staročehska stranka ne kaže več skoro nobenih znamenj življenja. Ta dogodek nam pa tudi pojasni, da grof Taaffe dobro pozná politični položaj na Češkem, ker je začel pri svoji politiki računati tudi z Mladočehi kot stranko, katero neizogibno potrebuje, ako se hoče pri obstoječih razmerah vzdržati na krmilu.

Novi tržaški župan je dr. Pitteri, izvoljen z 26 glasovi proti 8, katere je dobil dr. Dompieri. Žid Mojzes Luzzatto je pred volitvijo izjavil, da ne sprejme volitve, tudi ako bi ga volila večina mestnih odbornikov; najbrže da je bilo zanj grozdeje prek'slo, ker je spoznal nesmisel, da bi krščansko mesto imelo židovskega župana. Za tržaške Slovane seveda tudi z novim županom ni nič pridobljenega, ker so si v sovraštvu do Slovanov italijanski mestni očetje popolno jednaki. — Lahone zeló bode v oči odlikovanje slovenskega državnega poslanca Ivana Nabergoja, a malo težko je zabavljati možu, katerega je ravnokar cesar sam odlikoval v priznanje svoje naklonjenosti zaradi njegovih zaslug.

Deželni zbori. Češki poslanci uporabljajo zasedanje deželnega zbora za razne interpelacije gledé ljudskega številjenja. Nemci brezozirno postopajo v nemško-čeških okrajih, kjer imajo večino. — „Mi protestujemo.“ — rekel je med drugim dr. Herold, — „da Nemci v jezikovno-mešanih krajih kradejo češke duše. Ako bi imeli čut poštenja v srcu, sramovati bi se morali in od studa pogrezniti v zemljo.“ Zaradi tega izraza pokaral je predsednik govornika, a besede nam pričajo, kako visoko se dvigajo valovi narodnostnega boja na Češkem. — Deželni zbor dolenje-avstrijski se peča s prav praktičnimi in potrebnimi zadevami. Prej o ubožnem zakonu razpravljali so sedaj zakon o darilih za pridne posle in o zavetiščih za pijance. Vzlasti poslanec dr. Scheicher kaže pri razpravah svoje obilne vednosti in bogate skušnje. Takih poslancev potrebujejo ljudje.

Svetovna razstava v Budimpešti. Ogrski vladi so ponudili francoski in belgijski kapitalisti, da so pripravljene leta 1895 osnovati v Budimpešti svetovno razstavo; a minister Barosz se je izjavil,

da ogrska država sama misli isto leto prirediti svetovno razstavo.

Proti ponarejenim vinom. Ogrske zbornice posebni odsek razpravlja načrt, kako bi se za branilo ponarejevanje vina, ter hoče predlagati zakon, po katerem bo prepovedano izdelovati in prodajati narejena vina; ta določila bodo veljavna tudi za tuje take izdelke. — Tak zakon bi bil povsod zeló potreben, sicer bodo narejena vina kar preplavila svetovni vinski trg ter s tem ogromno škodo napravila kupčiji s pravim natornim vinom.

Vnanje države.

Italija. Kako lepo v Italiji „procvita“ kultura, razvidi se iz naslednjega poročila iz Florence: „Koncem meseca decembra je prinesel tukajšnji list „Il Giorno“ te-le vrstice iz Milana: „Da so naše šole posvetne učilnice brez verskega pouka, smo vedeli, kakor tudi, da se premnogi učitelji prizadevajo, vstopiti v nežna srca njim izročeni otrok nazore, ki dišé po neveri. Toda, da učé male šolarčke v tretjem razredu ljudskih šol drugačen očenaš, kaj takega si ne bi bili mislili. In vendar moramo to zapisati; zakaj neka učiteljica v Milanu je zaukazala, da se morajo na pamet naučiti ta-le očenaš: Oče naš, kateri si v nebesih, daj, da bom svojo domovino bolj ljubil, kakor sebe samega in svobodo bolj od domovine, ker bi bila domovina brez svobode le brezdno, katero naj bi požiralo one ljudi, ki niso vredni, da so se rodili. Ne prosim Te, da bi ljubil krepost, zakaj domovine in svobode ni mogoče ljubiti, ako nisem kreposten. Daj, o gospod, da bom očeta in mater prav ljubil, ne le zaradi življenja, katero so mi dali, temveč tudi, ker me učé, živeti svobodno na zemlji, katero si Ti ustvaril. Daj, da me bodo dolgo spremljali na zemskemopotovanji; a ker zahteva narava, da gredó stariši pred otroci s tega sveta, naj bi mirno zaspali, kakor zadremlje utrujen popotnik pod senčnatimi plantanami, katerih perje se lahko giblje v večerni sapi. Daj, da bom ljubil žensko, ki je podobna materi moji, in daj mi otrok, v katerih bom videl obraz svojega ljubega očeta. Ko pa ne bi bila domovina svobodna, tedaj se spomni, o gospod, da orel v zaporu ne mara vzgajati na verigo privezanih mladičev!“ Iz najsvetejše molitve, katero je učil naš Gospod Jezus Kristus sam, se tako norčuje po italijanskih učilnicah! O dežela „avite coltore“, kako se žalostno pogrezaš v močvirje brezverstva in surovosti!

Nemčija. Ker je neki ameriški list pisal, da se je nemški cesar Viljem poprijel vprašanja, kako naj bi se evropske države razorožile in se o tem posvetuje z avstrijskim cesarjem, oglasila se je „Vossische Zeitung“, da je to poročilo popolnoma neverjetno. — Te dni se je v nemškem državnem zboru razpravljal Auerjev predlog o preosnovi carinske postave in Richterjev predlog o znižanju žitne carine. Pri tej priliki je pripomnil nemški državni kancelar Caprivi: Nemčija se pogaja z avstro-ogersko državo za trgovinsko pogodbo in pričakovati je, da se bo to pogajanje za obe državi ugodno izvršilo. Podrobnosti sedaj ni mogoče poročati. Nemčija in Avstrija si prizadevata, da bi se olajšal ljudski položaj in zato je potrebno pospeševati poljedelstvo. Socijalist Schumacher je govoril sploh proti žitni carini.

Švica. Leta 1890 je imela Švica pri carini čez 31 milijonov frankov dohodkov, torej za štiri milijone več, kakor leto poprej.

Anglija. Omenjali smo že na tem mestu pisma Gladstonovega, katero je pisal liberalnemu

„In zdaj hitro v kočije“, velel je nevestin oče. Kočije so se ustavile v malo trenutkih pred cerkvijo sv. Sulpicija.

Tisoči in tisoči radovednežev so stali pred cerkvijo in so napolnjevali cerkvene prostore.

Pred altarjem je šepnil prvi cerkvenik ženinu, da gospod župnik želi ž njim govoriti.

„Imate izpovedni listek?“ vprašal je ženina.

„Nimam“, izjecljal je ženin iz sebe.

„Žal mi je, toda — —“

Ženin razdražen postavivši se predrzno pred župnikom rekel je zadostno glasno, da bi ga svatje pred altarjem slišali:

„Mislim, gospod župnik, da moja osebnost, kakor tudi moja javna služba so vam zadosti znane in da vam bodo zadostovale, da opustite zastarane zahteve, in to posebno zdaj, ko sem jaz kot ud narodnega zbora ne malo vplival na to, da bi bil predlog gledé prisege duhovščine na civilno konstitucijo z veliko večino sprejet. Zaupam vaši častiljivi starosti in bogati skušnji, da boste preudarivši vse možne posledice, opustili že zastarano navado in zavrženo od vseh omikanih ljudi. Prosim torej, da bi vi, gospod župnik, nemudoma našo poroko cerkveno blagoslovili; kakor sami čutite, mraz je občutljiv in gospé bi se lahko prehladile.“

Robespierre se je od zadej poluglasno posmehoval: „Predrzni možak — ta se zna postavljati!“

Gospodje so se začeli smijati in gospé so si v

zadregi grizle ustnice. Lica nevestina je oblila ru-dečica sramu.

V cerkvi je navstal prizor jako žalosten. Revolucijonarski brezbožniki so se vedli v pravem pomenu besede surovo pred altarjem Najsvetejšega, od zadej pa se je zbirala radovedna in rajsajajoča druhal, ki je precej spoznala, za kaj se gré, in zato je bila radovedna, kako se bo ta stvar končala. Stanje župnikovo je bilo v najvišji meri kritično.

Stari župnik vzdignivši sklonjeno glavo je izstopil iz zakristije, tako da bi ga mogli slišati in videti, in je odgovoril mirno:

„Dovolite gospod, da vam na tem svetem kraju tudi jaz svoje stališče razložim. Kot poslanec in urednik lista bodete imeli gotovo toliko vednosti, da se tukaj na božjem mestu ne ozira na osebe. Tukaj stojite samo kot občan in sicer katoliški občan, katerega imam jaz v tem trenutku čast biti duhovni predstojnik. Kot vaš duhovni pastir sem si že prej dovolil vas in vašo častito nevesto opozoriti na vse, kar sv. cerkev zahteva pri poroki in ima po občanski postavi tudi do zdaj pravico zahtevati. Zato, občan Kamil Desmoulins, storite svojo občansko dolžnost.“

„Vidiš — režal se je klepetavi Robespierre — ta te je vjel!“

Ženin ni vedel v zadregi, kaj bi odgovoril.

„Z ozirom pa na vašo častito nevesto, katera je od svoje strani vsem zahtevam sv. cerkve vzorno

zadostila in z ozirom na svetost kraja, kakor tudi na vašo neumrjočo dušo, katera nečem, da bi se omadeževala s težkim grehom svetoropne izpovedi, opuščam zahtevo sv. izpovedi, ampak kot nevreden sicer, a zvest namestnik sv. cerkve, stavim vam vprašanje, na katero, prosim, da bi odgovorili, po svoji svesti in vesti. — Ste-li, gospod Kamil Desmoulins, katoliški kristijan?*)

„Čemu to vprašanje?“ vpraša ženin.

„Ako niste katoličan, ne smem vam deliti zakramenta sv. katoliške cerkve. Toliko vendar razumete, da zakramenti sv. katoliške cerkve se morejo deliti samo udom katoliške cerkve.“

Ženin je gledal v veliki zadregi zdaj na župnika, zdaj na prijatelje in najbolj na mefistofelsko skremženo lice Robespierrovo.

Že mu je bila na jeziku beseda: „Nisem!“ — v tem je zagledal jezno lice nevestino, na katerem je bral: ali, ali!

„No da — je izjecljal iz sebe bojzljivo — sem katoličan.“

„Niste, gospod, katoličan — odgovoril je župnik s poudarkom — kajti v svojem listu ste pisali, da ste o nauku Mohameda jednako prepričani, kakor o nauku Jezusa Kristusa.“

„Vi berete tudi moj list?“

„Včasih.“

*) Te besede so zgodovinsko potrjene.

kandidatu v Hartlepoolu Furnessu. Dotično pismo se pa doslovno tako-le glasi: Irška stranka se je zopet postavila na noge, ko je odzela Paruellu vodstvo. Zdaj nam bo zopet, kakor dosihmal, mogoče, izvrševati dolžnosti svoje, da bomo uničevali krivične postave in prisilno gospodarstvo, katero je sedanja vlada storila za trajne deželne zakone. Vspeli, katere so imeli liberalci pri volitvah zadnja štiri leta, so vsekako važni. Tu se je pokazalo, da sta se angleško in irsko ljudstvo vprvič združila... Irsko ljudstvo zaupa angleškemu, da bo odpravilo njegove slabe zakone in spodobi se, da vsako volilno okrožje pokaže, da je to zaupanje opravičeno... Liberalna stranka si prizadeva in želi, da bi se po rešenem irskem vprašanji še druge zadeve začele reševati. Opozicija bi pri tem imela slab vspeh. Vendar ménim, da je prišel čas, da lahko podamo postavni nasvete, da bo vsak volilec zapisan tudi v volilnem imeniku in da bo imel vsak posamičnik tudi en volilni glas. — Iz Londona se poroča nemškimi listom, da Padlevski, morilec ruskega generala Seliverstova, živi zavarovan v Londonu. Ali je kaj resnice na tem poročilu?

Amerika. Iz Chile se 13. t. m. poroča: Pomorščaki so se spuntali, armada je pa ostala zvesta predsedniku Balmacedi. Ljudstvo je mirno. Vlada si resno prizadeva, da bi zatrla upor. Ameriške države stojé menda res na vulkaničnih tleh, zakaj zdaj vzbukne v tej, zdaj v onej državi upor. Da je pa vsem vstajam kriva le framasonska ustava, ni nam treba še posebej omenjati.

Izvirni dopisi.

S Pohorja, 13. januarija. (Tožbe našega kmeta.) Minulo je že skoro leto, ko sem čitateljem „Slovenca“ površno naslikal težave in stiske, katere mora trpeti naš kmet, posebno gledé na mnoge in vedno rastoče davke. Nekaj se je v tem času zboljšalo, kakor sem tudi poročal; v pravdi gledé obdajanja pil (žag) smo pri vis. upravnem sodišču zmagali. S tem smo sebe in naše potomce rešili drugega zemljišnega davka, kateri bi bil gotovo težko tlačil naše kmete in morda tudi marsikaterega potlačil.

Ali kakor nam vsako leto prinese navadno kaj novega, posebno v davčnih zadevah, tako je tudi to leto uveden, oziroma na vse kóte razširjen bil hišni razredni davek, po domače „pečne štibre“ imenovan. In ravno ta je tukajšnje posestnike večinoma prav britko zadel, ker skoro vsak je imel kako koč, katera ni bila vpisana v c. kr. davkarnici, dasi je imela številko. Sedaj pa je trebalo hipoma plačati vso zaostalo dačo, — marsikje za celih dvajset let nazaj, navrh pa še precéj občutljivo kazen. Za to pa se večidel ni vprašalo, je li tisti posestnik vsa leta užival dobrote ali ugodnosti stanovnikov, ali pa je posestvo še le kupil. Neki kmet je moral plačati od dveh koč za več kot dvajset let nazaj davek, s kaznijo vred blizu sto goldinarjev, čeravno je posestvo še le pred tremi leti kupil.

Ta zadeva pa je zanimiva tudi z druge strani. Leta 1877, po strašnih povodnih prejšnjega leta na Tirolskem, Koroškem in drugod, spoznala je vlada važnost gozdov, posebno po planinah. Ukazala je

„Vi me torej nočete poročiti?“, vprašal je revolucionar skoraj na jok se držeč s pogledom na nevesto.

„Ne poročim preje, dokler ne molite vere.“

In revolucionar naj se je izvija, kakor je hotel, moral je preje vero moliti in sveto obljubiti, da vse, karkoli je kdaj zoper cerkev pisal, prekličé, da ne bo nikoli več sv. cerkve grdil, in da bo hodil k izpovedi in sv. obhajilu. Tista protokolarna izjava je bila tudi v njegovem listu objavljena. Potem še-le je župnik Desmoulinsa cerkveno poročil. Pri poroki je imel stari župnik jako ganljiv govor, tako da se je celó ženin začel — jokati.

„Ne rjovi hinavec“, šepnil mu je Robespierre.

Ime srčnega župnika pri sv. Sulpiciju, kateri nič ni gledal na to, da si s tem neizmerno škoduje, je bilo Pancemot.

Razume se, da je bedak Desmoulins pozneje tembolj surovo divjal proti duhovščini. Župnik je moral plačati svojo srčnost s smrtjo na guillotini.

Pa tudi drugi niso usli neusmiljeni usodi. Robespierre je kmalu potem poslal onega hinaveca s soprogo na guillotino s pričami vred. Izdajalcu kraljeve rodovine Pationu se je sicer posrečilo uiti iz ječe, a ni ušel pravični kazni božji. Ko je bežal, požrli so ga v gozdu volkovi. Nazadnje je tudi Robespierre, kateremu je bila, ko so ga prijeli, čeljust razstreljena, končal svoje življenje v groznih bodéčinah na guillotini.

po c. kr. okrajnih glavarstvih posestnikom, ki imajo v gorah kakšne goličave, vse obsejati ali s sajenicami dreves obsaditi. Toda kmetje, misleč, da oni s svojim preberalnim posekovanjem najmanj delajo goličave, pač pa gospóda in graščaki, kateri dajo neumesno jeden kós gozda za drugim čedno posekati, vejevje sežgati in še le nato sejati novo seme; — niso se dosti brigali za to zapoved vlade, tudi radi tega ne, ker je večinoma niso umeli v nemščini pisane.

Čez dolgih devet let pozneje bil je račun o tej zadevi, in kdor ni sadil ali ni bil s tehtnim izgovorom oproščen, plačal je kazen. Gospóda so to reč sedaj pa pozabili; kjer so prej terjali prostore obsaditi ter kože drvarjev in drugih siromakov podreti, sedaj iščejo tudi od najzadnje pogorske bajte hišni davek.

Vprašali bi, ako velja prva zapoved, odkod in s čim naj bi se živili ubogi ljudje, ki v taki bajti stanujejo, ako ne smejo obsejati kósa njive z zrnjem in rediti repa živine?

In ako je toliko na rečenem davku, morajo dosledno na drugi strani odjenjati, kajti vedeti morajo gospodje, da tudi pogorski seljan potrebuje razven čvrstega ondotnega zraka kaj za v usta, čemur pravimo živež, in tega dobiva največ od matere zemlje.

Ne mislim s tem, naj bi se pustile vsaj večje goličave neobsejane; pač pa želimo, naj bi, kakor povsod, tudi tukaj vladala neka srednja meja, katera bi določila, koliko potrebuje stanovnik za obdelovanje zemljišča, da ne bo stradal, drugo pa naj se obsadi.

Omenil sem že nekoliko, kdo največ, — in to brez kazni! — dela goličave po hribih, namreč razna gospóda na svojih posestvih s škodljivim čednim posekovanjem. Na takem mestu potem strašno divjá burja, kakor se je tu prepričal neki graščak, ki je dal posekati kós gozda blizu ondotnega splotja, pa je prvi pot burja mu odnesla strop in streho.

Ni misliti, da bi v takem vetru potem dobro vspevalo mlado drevje, dočim se s preberalnim posekovanjem vedno pušča nekaj odraslega drevja, katero varuje mlaj pred hudim vremenom. Takšno napáčno sekanje naj bi se prepovedalo, pravijo naši kmetje, in naše planine bi bile, če ne košato obrastene, vsaj zelene, ne pa puste, kakor so po nekod sedaj.

Od davka za pile, katerega sem prej omenil, ostalo nam je pa vendar nekaj, namreč zavarovanje pilarjev (žagarjev) proti nezgodi. Ni pomagalo ugovarjati, da je še marsikatero drugo delo bolj nevarno, nego delo v pili, kar priča, da se malokdaj kateri iz lastne neprevidnosti ponesreči, morali smo vendar za drugo polletje 1890 plačati že dotični znesek. Ne žalili bi se, ko bi cela stvar ne bila tako neokretno osnovana. Gospodar mora namreč $\frac{9}{10}$ in delavec le $\frac{1}{10}$ plačila šteti, kateremu v pomoč, pravijo, da bo zavarovalnica. Tudi smo poizvedeli, da rudokopi in marsikateri drugi tovarniški delavci uvrščeni so v nižje razrede, nego priprosti naš žagar, kar nam najbolj jasno priča, komu na korist je ta zavarovalnica osnovana.

Lastniki premogovih in drugih društev imajo namreč v deželnih in državnem zboru važno besedo ali vsaj prijateljv med nemškimi liberalci, in ker imajo ti ljudje o človekoljubji le glasno besedo, nikoli pa srca, umislili so zvijačo, kako odpraviti mnogokrat ponesrečene svoje delavce. Pri plačevanju naj pa sevéda pomaga ubogi kmet, na katerega se spomnijo ti ljudje le dvakrat: kadar so volitve, da bi jim pomagal na sedeže v zbornicah, in drugič tū, kadar treba naložiti novi davek.

Naj bi prvič ta in mnogo drugih zvijač liberalcev spametila kmetško ljudstvo povsod, — kakor je že marsikje, — da ne zaupa tem pijavkam kmetškega stanú nikoli več in da ob volitvah ne izbira svojih nasprotnikov; drugič bodi vsem našim gg. poslancem priporočeno, da varujejo kmeta pri vsaki priliki, kadar snujejo postave. To je prvič naša skušnja, drugič prošnja do gg. poslancev, tretjič pa namen teh vrstic. Pogorski.

Iz turjaške okolice, 13. januarija. Dolgo so odlašali tukajšnji občani s preseljevanjem v Ameriko, v novo obljubljeni deželo; sedaj pa so se vendar nekateri odločili za to potovanje in so včeraj od tukaj odrinili, in sicer sedem mož. Deset pa jih je bilo prišlo včeraj tudi od Ribnice v Turjak in ti so imeli tudi nekaj žensk seboj; tukaj so se vsi združili. Niso jim ubranile ne njih žene, ne mali otročiči, katerih so nekateri mnogo zapustili doma in

se morda od njih ločili za vselej. Ako pojde tako naprej, v kratkem času bodo le starci, ženske in otroci zemljo obdelovali, posebno tam, kjer je uboštvo doma. Že zdaj se delavci težko dobijo, kaj še-le boče v par letih. Bogataši si pač lahko pomagajo, naročijo si v Ljubljani cenó delavcev-prisiljencev, katere od vseh vetrov vkupe naganjajo in jim vedno večje hiše stavijo. Kamor pogledaš, lahko zapaziš te ljudi pri delu, pa le na posestvih bogatinov ali pa pri javnih delih. Če pravijo nekateri, da so ti prisiljenci sreča za našo deželo, je to pač jako dvomljivo. Zakaj pa po družih deželah za to srečo ne marajo?

V „Dol. Novicah“ smo pred kratkim čitali, da so tam doli nekje v adventu na praznik Matere Božje fantje ukali od sv. maše gredé, ker so bili pijani. To je pač žalostna prikazen dandanašnje mladine, da se za sv. mašo malo zméni in vedno bolj žganju vdaja.

Tudi v tukajšnjem kraju smo morali ravno tisti praznik nekaj enacega videti. Malovredni dečaki iz bližje župnije so hodili in se pehali, tobak kadili in razsajali med celo sv. mašo zunaj cerkve po hribu okoli. Malo prej je ravno od tam taka fantovska druhal v sosedno župnijo z zastavo prišla fante na „korajžo“ klicat. Sram naj jih bo, da so tako neomikani.

Dnevne novice.

(Presvetli cesar) je podaril za šolo v Sorici 200 gld. podpore.

(Ljubljansko civilno prebivalstvo) znaša sedaj 27.547 ljudij, to je za 2929 ali za 11.89% več kot l. 1880. I. (šolski) oddelek šteje 3971 ljudij, to je za 290 ali 7.88% več; II. (šentjakovski) 6417, to je za 114 ali za 1.75% manj; III. (dvorni) oddelek 8007, to je za 1053 ali za 15.14% več; IV. (železniški) oddelek 7696, to je za 1523 ali za 24.67% več; V. (skupina predkrajev) oddelek 1456, to je za 177 ali za 13.84% več nego l. 1880. — Podatki še niso zanesljivi, ker utegne revizija dognati druge končne številke.

(V Trziču) je bila minolo nedeljo izredna slavnost, ko je tamošnji rojak, milostni gosp. stolni prošt ljubljanski dr. Klofutar slovesno vmetil župnika, č. g. Špendala, ter blagoslovil novo župnišče. Obširnejši dopis smo morali zaradi pomanjkanja prostora odložiti za jutrnjo številko.

(Poroka.) Dunajski knezoškof dr. Gruscha je včeraj v svoji hišni kapeli poročil grofa Hermana Attensa, koncipista pri deželni vladi kranjski, z baronico Zdenko Naderny-jevó.

(Deželni odbor kranjski) je na 7. dan januarija sklical enkéto, da določi v smislu sklepa deželnega zbora, katere knjige naj bi se izdale za poučevanje grščine v slovenskem jeziku na slovenskih vspreddnih šolah kakor tudi na višjih razredih za slovenske učence na gimnazijah v Ljubljani in Novem Mestu, in za 5., 6., 7. in 8. razred slovenskih ljudskih šol, kdo naj spisuje in kdo zalaga te knjige. Enkéto so se vdeležili gg.: Dr. J. Vošnjak, kot poročevalec deželnega odbora; c. kr. deželni šolski nadzornik J. Šuman; gimnazijska ravnateljja And. Senekovič in Fr. Wiesthaler; profesorji: Fr. Levec, Fr. Orožen, S. Rutar, vodja c. kr. strokovnih šol J. Šubic; učitelji: Ant. Funtek, J. Tomšič, Andr. Žumer in J. Belè. Sklenili so, da se izdá: Berilo za 5. in 6. razred v dveh delih, potem za 7. in 8. razred z navodilom o pesništvu in slovstvu kot tretji del, peta računica za osemrazredne šole, zemljepis v treh delih, naravopisje, naravoslovje, obrtno spisje in slovensko berilo za realke in pripravnice.

(Za pogorelce) je deželni odbor kranjski dovolil, in sicer v Kleniku na Notranjskem 450 gld., v Bojancih na Belokranjskem 300 gld., v Babnigoric 250 gld., v Bučah pri Tuhinju 150 gld., v Sp. Dojnah 300 gld., v Nadesku pri Ložu 600 gld.

(Za poškodovane po toči) je deželni odbor dovolil v občini Kilovče 250 gld.; v Zapotnici, Breznici, Gaberku, Gabrovem, Logu, Brodih in pri sv. Florijanu občine škofjeloške 200 gld.; v Gozdu, Malempolju, Križnigori in Zagolču nad Vipavo 300 gld. Za poškodovane po različnih uimah je dovolil 420 gld.

(Najvišje potrjenje) je dobil sklep deželnega zbora kranjskega, da se bodo l. 1891. pobirale sledeče priklade: 40% priklade na užitnino od vina, vinskega in sadnega mošta in od mesa; od porabljenih likerjev in vseh poslajenih opojnih tekočin

po 6 gld. od hektolitra; od vseh porabljenih žganih opojnih tekočin po stopinjah 100delnega alkohola- metra za vsako stopinjo 18 kr.; 28% priklado na vso svoto neposrednih davkov z državnimi pri- kladami.

(Železnica Celje-Velenje.) Dne 10. t. m. je šla deputacija trške občine žalske pod vodstvom g. državnega poslanca M. Vošnjaka v Gradec s prošnjo, da bi kolodvor v Žalcu bližje stal trgu. Deputacija ni storila praznega pota, ker bode kolodvor zgrajen le 300 metrov od trga. Po prvi določbi bil bi od- daljen 900 metrov.

(Potrjen deželnozborski sklep.) Cesar je potrdil sklep deželnega zbora štajerskega z dne 20. nov. m. l., da sme mestna občina Slovenja Bistrica po- birati l. 1891., 1892., in 1893. naklado, in sicer pri pivu 30 kr. od hektolitra in pri špiritu po 2 kr. od hl. in stopnje. Naklada pa se sme pobirati le pri porabi.

(V Gradcu) se je ustanovil odvetnik dr. Ivan Klasinc.

(Delniško društvo „Prvi narodni dom“) v Ru- dolfovem ima občni zbor dne 31. januarija ob 6. uri zvečer v čitalnični dvorani po sledečem vspo- redu: 1. Letni račun za leto 1890 in proračun za leto 1891; 2. poročilo o delovanju upravnega od- bora; 3. določba dividende.

(Šmarnice za leto 1891.) „Katoliška tiskarna“ v Ljubljani tiska za leto 1891 nove Šmarnice z na- slovom „Marijna visoka pesem“, v katerih pisatelj, č. gospod Andr. Kalan, poljudno razlaga hvalnico „Magnificat“.

(Tržaški magistrat.) ki je imel doslej v zakupu od vlade užitninski davek, odpovedal je službo 500 dacarskim uradnikom in sicer s 30. dnem jun. t. l. Obzalovati moramo sicer uboge tlačane tržaških mo- gotcev, ki zgube kruh z družinami svojimi. Z druge strani pa ta odlok ne bo brez dobrih posledic, ker tržaški dacarski uradniki so bili od prvega do zadnjega sami lahonski beriči in agitatorji. Najdrz- nejši renegatje prodajali so za kruhek magistratu svoje roke in srce ter begali ob volitvah miroljubne ljudi. Pač pa je upati, da bode finančno ravnatelj- stvo po odpravi proste luke oziralo se na pojedince ter jih sprejelo v novo službo.

(Prihodnji tržaški župan) bode, kakor poročajo tržaški listi, dr. Pitteri. Da se progresova stranka ni odločila za dr. Luzzata, je ta vzrok, kakor piše „Edinost“, ker je žid ali brezverec (li- bero pensatore), kakor sam pravi. Bodi Judež ali Kajfež, gotovo bo nasprotnik Slovencem.

(Kamniška čitalnica) priredi v nedeljo dne 18. t. m. veselico. Vspored: 1. Visoki C., vesela igra v enem dejanju. Po M. Grandjeanu poslovenil J. Alešovec. 2. Živo-mrtva zakonska. Burka v enem dejanju. Spisal E. Sehikaneder, poslovenil J. Alešovec. 3. Prosta zabava. Vstopnina navadna, začetek ob 7. uri zvečer.

(Menguško bralno društvo) je dne 11. t. m. imelo svojo letno skupščino. Izvolila je za letošnje leto v odbor gospode: Ručigaja Jerneja, pred- sednikom, Sira Petra, podpredsednikom, Lundra Pavla, blagajnikom; odbornikoma: Kotnika Fr. in Florina Josipa; Kosa Miko, tajnikom. — Dose- danji predsednik, gospod Levec, se ni upal pre- vzeti predsedništva; preobložen je s pisarniškim po- slom županskim. Iz tajnikovega poročila smo zve- deli, da je ustanovil društvo leta 1887 A. Koblar, tedanji kaplan menguški. Za dôbe, ko je bival še ustanovitelj tukaj, zanimalo se je občinstvo vrlo za društvo, imelo je 108 udov. Pozneje je pešalo, a ne opesalo. Izmej najdelavniših odbornikov sta bila: Hinko Paternost, Anton Javoršek, učitelja.

(V Pulju) se je začela širiti vročinska bolezen; od druge polovice minolega meseca do danes je zbolelo 142 oseb.

(Ravnateljstvo južne železnice) naznanja, da je promet odprt na vseh njenih progah.

Raznoterosti.

— Generalmajor baron Khun †. V Černi pri Čaci v Slovačih je umrl dne 4. t. m. ge- neralmajor baron Kuhn pl. Kuhnfeld v 65. letu svoje starosti. Baron Kuhn, mlajši brat fem. barona Kuhna, je jeden najbolj zaslužnih generalov v zad- njih desetletjih. Bil je štirikrat v bojnem viharji, kjer se je vselej odlikoval. V priznanje zaslug je bil odlikovan z mnogimi redovi. Porojen je bil dne 20. aprila 1826. l. v Ogrskem Gradišči na Mo- ravske. Ko je imel 17 let, je stopil v armado, bil je podpolkovnik 26. in pozneje 22. lovskega batalijona, bil na to imenovan za polkovnika in po- veljnika 75. pešpolka. Leta 1880. pa je bil po- vzdignjen za generalmajorja. Bojeval se je l. 1848. in 1849. na Italijanskem, 1849. na Ogrskem, 1859. leta na Italijanskem pri Solferinu in 1866. pri Kustoci.

— Algier stane Francijo vsako leto, kakor se je nedavno konstatovano v senatu, 82 do 86 mi- lijonov frankov. V Algieru živi dandanašnji 220.000 Francozov, poleg njih 205.000 drugih Evropejcev in 3,300.000 domačinov.

— Ljudski popis. Plzenj šteje 48.709, z vo- jaštvom 50.132 ljudi. Od l. 1880 se je pomnožilo prebivalstvo za 11.173 duš. Homutov broji 13.024 ljudi, torej 3000 več, kakor pred desetimi leti. V Brnu živi 92.000 duš, 1880. leta pa je štel to mesto le 79.200 prebivalcev. Krakov ima 67.000, Lvov pa 115.000 prebivalcev brez vojakov.

— Štiristoletnica odkritja Amerike. Iz Madrida se poroča 10. t. m.: „Uradni list ob- javlja odlok gledé na slavnost štiristoletnice odkritja Amerike. Imenovala se je komisija, v katerej sta zastopana Portugal in Amerika. Tem povodom bodo priredili v Madridu meseca septembra dve razstavi. Na eni razstavi bo videti umetnost, na drugi orodje, kakoršno je bilo v rabo Amerikancem, ko je Kolamb našel ta del sveta.

Telegrami.

Dunaj, 14. januarija. Deželni zbor je sprejel nujni predlog poslanca dr. Schneiderja, naj vlada v prihodnjem zasedanji predloži državnemu zboru načrt o obdačenji borze v prid ubožnim.

Praga, 14. januarija. Deželni zbor je rešil danes točke 31 do 33 predloge o de- želnem kulturnem svetu. Poslanec dr. Edvard Grégr je pripomnil, da mora pasti centra- lizem, potem je še le mogoče ponuditi Nem- cem spravo na podlagi enakopravnosti.

Černovice, 14. januarija. Včeraj je sprejel deželni predsednik grof Pace odvetniško zbor- nico in predsednika tukajšnje hranilnice. Danes odpotuje deželni predsednik na Dunaj, kjer bo prisegel in se pomudil nekaj dni.

Tujci.

13. januarija.

Pri *Maticu*: P. Mossetig, univ. slušatelj; Kellerman, Paschka, Theimer, Lenggel, Horowitz, Gruber in Burk- hard, trgovci, z Dunaja. — Kneifel, uradnik, iz Grada. — Fr. Reismüller z Notranj- skega. — Scheibli, inženér, iz Prage. — N. Učič iz Pazna.

Pri *Stonu*: F. Pusbin- ger, J. Roth, A. Spielman z Dunaja. — Wagner, Fei- ner, potovalec, iz Trsta. — R. Rongon, e. in kr. poro- čnik; Klingler, trgovec; D. Baas, potovalec; Aleks. Lip- pitsch, iz Dun. Novega Mesta. — Al. Homann iz Železnikov. — Weiss, potovalec, z Reke. — J. Povše iz Mokronoga. — Leitner, trgovec, iz Lienea. — Lachenbacher, trgovec, iz Trsta.

Pri *avstrijskem caru*: Aljančič, posestnik, iz Bi- strice. — L. Božič iz Idrije.

Pariz, 14. januarija. Ruski poslanik baron Mohrenheim je v spremstvu vseh poslanikov včeraj obiskal črnogorskega kneza.

Umrli so:

13. januarija. Ivan Prinšek, čevljarjev sin, 4 leta, Hre- nove ulice 14, sarcom. — Ivan Potočnik, delavčev sin, 2 1/2 leta, Hrdeckega vas št. 14, katar v želodcu. — Ivana Tušar, sli- karjeva hči, 2 leti, Streliške ulice 11, meningitis.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.		739.2	-4.0	sl. szap.	oblačno	1.50
14. 2. u. pop.		728.5	-3.2	"	"	snež
9. u. zveč.		728.2	-5.6	"	"	
Srednja temperatura -4.3°, za 1.8° pod normalom.						

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

15. januarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	91 gld. 10 kr.
Srebrna " 5% " 100 " 16% "	91 " 50 "
5% avstr. zlata renta, davka prosta	108 " 50 "
Papirna renta, davka prosta	103 " 05 "
Akcije avstr.-ogerske banke	993 " — "
Kreditne akcije	307 " 25 "
London	114 " 10 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleon.	9 " 03 1/2 "
Cesarski cekini	5 " 37 "
Nemške marke	56 " 05 "

Za pogorelce v Brezovem Dolu

so darovali sledeči p. n. gospodje in župnije:

Andr. Pipan	6 gld. 42 kr.
Župnija Štruge	20 " — "
J. Petrovič, župnik na Trati	8 " — "
Matija Kolar, izdajatelj „Slovenca“	8 " 50 "
Jakob Strupi	13 " 10 "
Zbirka „Zgodnje Danice“	73 " 40 "
Župnijski urad v Šmariji	30 " — "
Janez Zupančič	5 " — "
Župnija dobrepoljska	2 " — "
Ivan Zdražba	9 " — "
Jos. Golmajer	5 " — "
Fr. Šupevec, svečar	5 " — "
Jakob Razpotnik, župnik	27 " — "
Avg. Turk	3 " 26 "
Gašpar Vilman	7 " 50 "
Urban Alič, posestnikov sin	2 " — "
J. Virant	2 " 50 "
Zbirka „Zgodnje Danice“	117 " 50 "
Val. Bernik	4 " 95 "
Nik. Križaj	5 " — "
Dr. Anton Jarc, prost	60 " — "
Jos. Jaklič	2 " 32 "
Ivan Podboj, župnik, drugič	10 " — "
Anton Jaklič, e. in kr. vojaški duhovnik	5 " — "
Ferdinand Maček, e. in kr. stotnik	5 " — "
Sl. ravnateljstvo ljubljanske hranilnice	200 " — "
Skupaj	637 gld. 45 kr.

Vsem blagim dobrotnikom Bog stotero povrni.

Ambrus, dne 9. januarija 1891.

Josip Lavrič,
župnik.

Št. 50.

Razglas.

(3-2)

Magistrat deželnega stolnega mesta Ljubljane naznanja:

1. da bodo imeniki k letošnjemu novačenju poklicanih, v letih 1870, 1869 in 1868 rojenih domačih mladeničev pri magi- stratu razgrnjeni

od vštetege 20. do vštetege 27. januarija t. l.

v ta namen, da jih vsakdo lahko pregleda in

a) ako bi kdo izpuščen ali pa napačno vpisan bil, to naznani; b) zoper reklamacije novačenju podvrženih ali zoper njih prošnje za priznanje v § 31, 32, 33 in 34 voj. zakona navedenih ugodnosti ugovarja in te ugovore tudi dokaže,

Dalje objavlja magistrat:

2. da se bode vršilo srečkanje novačenju podvrženih mla- deničev

I. razreda letos v 29. dan januarija t. l. ob 11. uri dopoldne

v mestni dvorani, in da je vsakteremu dovoljeno, vdeležiti se srečkanja.

Mestni magistrat ljubljanski,

1. dan januarija 1891.

Župan: **GRASSELLI** s. r.

ČEBELNO-VOŠČENE SVEČE
prodaja in razpošilja **PAVEL SEEMANN** v Ljubljani.